

На фото: хор-ланка Петрокарбівського сільського Будинку культури Новгородківського району.

Фото В. КОЕПАКА.

В ЗАПАСІ РОБОЧИЙ МІСЯЦЬ

Комсомольсько-молодіжна зміна в механо-складальному цеху Олександрійського заводу підйомно-транспортного обладнання створена недовго. Колектив, очолюваний майстром, комуністом Ф. В. Кучаєм, став на 50-денну вахту на честь ювілею СРСР.

З перших днів вахти зміна Ф. В. Кучая перевищує змінні норми. В запасі тут уже 250 нормогодин від початку року, і працюють всі в рахунок

останнього місяця року. Секретар комсомольської організації цеху, токарь комсомольсько-молодіжної зміни Володимир Ткач йде з випередженням на 434 нормогодини. Не багато відстали від свого ватажка групкомсорг Ніна Юрчук, комсомольці Георгій Лисечко і Олена Притула.

А. ЗАХАРЧУК, секретар комсомольської організації Олександрійського заводу підйомно-транспортного обладнання.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ЗВЕРНЕННЯ УЧАСНИКІВ ВСЕСВІТНЬОЇ ЗУСТРІЧІ ТРУДЯЩОЇ МОЛОДІ ДО РАДЯНСЬКОЇ МОЛОДІ З НАГОДИ 50-РІЧЧЯ УТВОРЕННЯ СРСР

Юнаки і дівчата Радянського Союзу!

Ми, учасники Всесвітньої зустрічі трудящої молоді, шлемо вам, усьому радянському народові палкі поздоровлення з нагоди 50-річчя утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік, першої в світі багатонаціональної держави робітників і селян.

Поїздки, які ми зробили по союзних республіках, знайомство з умовами життя, роботи, навчання і відпочинку радянської молоді, відвідання промислових підприємств, колгоспів і радгоспів, численні зустрічі з різними категоріями молодого покоління Країни Рад показали нам зростаючу роль, яку відіграють радянські юнаки і дівчата в господарському і культурному будівництві, в житті радянського суспільства.

Працюючи на благо своєї Батьківщини, ви вносите тим самим важливий вклад у боротьбу трудящої молоді світу проти імперіалізму і експлуатації, за права молоді, за національну незалежність, соціальний прогрес і мир.

Ми висловлюємо вам, ВЛКСМ і КМО СРСР щирі подяку за велику роботу по забезпеченню успіху всесвітньої зустрічі трудящої молоді.

Ми глибоко зворушені увагою, яку виявили нам радянський народ і трудящі, і висловлюємо нашу вдячність за привітання, надіслане на адресу учасників зустрічі Генеральним секретарем ЦК КПРС Л. І. Брежнєвим.

У зв'язку з 50-річчям Радянської держави ми палко бажаємо молоді і народам СРСР нових успіхів і звершень у розв'язанні грандіозних завдань по будівництві комуністичного суспільства.

(ТАРС).

Рік видання XIII
№ 138 (1618).

18

ЛИСТОПАДА
1972 р.

Ціна 2 коп.

ЗА 305 УДАРНИХ

Через кілька днів першу електроплавильну піч Побузького нікелевого заводу буде поставлено на сушіння. 24 доби потрібно для того, щоб повністю висохла футеровка. І відразу після цього — довгождана плавка феронікелю. Будівництво першої черги заводу наближається до кінця.

Днями підбито підсумки напруженої праці будівельників та монтажників за десять місяців. За 305 ударних днів введено в дію чимало об'єктів заводу: азотно-кислотну станцію з першим розподільним блоком, трубоапарат № 1, цех крупного подрібнення, цех переважання руди, рудник, гуртожиток металургії та інші об'єкти.

Кожен з них потребував ударної праці молодих будівельників. За цей час освоєно капіталоукладень на 445 тисяч карбованців при плані 257,3 тисяч. Особливо напружену роботу під генеральний підприємець — будівельне управління № 6 комбінату «Кіровоградважбуд» та спеціалізовані мон-

тажні управління тресту «Запорожметалургмонтаж», які план по освоєно-но капіталоукладень перевищували відповідно в 3,3 та в 4,3 рази.

Для того, щоб досягти таких результатів, потрібна була чітка праця всіх бригад цих організацій. Тому і не дивно, що одними з кращих виробничих колективів визначено бригади монтажників СМУ-200 Володимира Шмаровоза, арматурників Омеляна Велита та теслярів-бетонників Аксентія Деркача з Побузького БУ-6. За жваві монтажники Шмаровоза виконали роботи, які оцінюються більш, ніж в дев'ять тисяч карбованців при плані 5040 і економили матеріалів на 320 карбованців. Бригади Омеляна Велита та Аксентія Деркача виконали місячні норми на 133 та 127 процентів.

Це — зразки праці комсомольсько-молодіжних колективів, їх трудові дарунки славному ювілею — 50-річчю Союзу РСР.

М. МАЙСТРЕНКО.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ДОРУЧЕНЕ

Відбувся пленум Світловодського міського комсомолу. Пленум розглянув питання «Завдання міської комсомольської організації по зміцненню дисципліни і підвищенню відповідальності комсомольського активу за доручену справу у світлі постанови VIII пленуму ЦК ЛКСМ України». З доповіддю виступив перший секретар міському ком-

сомолу В. Петраков.

В обговоренні доповіді взяли участь секретар комсомольської організації цеху № 6 заводу чистих металів С. Григор'єва, член міському О. До-нець, секретар комсомольської організації Кременчуцької ГЕС Л. Силич, та інші.

Пленум в розглянутому питанні прийняв відповідне рішення.

ПЛЕНУМ КІРОВОГРАДСЬКОГО МІСЬКОМУ ЛКСМУ

Відбувся пленум Кіровоградського міського комсомолу. Пленум розглянув організаційне питання. Пленум звільнив від обов'язків першого секретаря і члена бюро міському комсомолу Руднева Ю. С. в зв'язку з переходом на іншу роботу.

Першим секретарем міському ЛКСМУ обрано СКЛЯНИЧЕНКА Миколу Кириловича.

В роботі пленуму взяли участь другий секретар Кіровоградського МК КП України А. Д. СУХАЧОВ та перший секретар Кіровоградського ОК ЛКСМУ М. Г. ГАЙДАМАКА.

НУРЕК СВЯТКУЄ

НУРЕК. (ТАРС). За 70 кілометрів від столиці Таджикиської Республіки Душанбе, в горах хребта Каратау народжується енергетичне серце республіки — Нурекська ГЕС. Видатну трудову перемогу здобули 15 листопада будівельники станції. На відзнаку 50-річчя утворення СРСР достроково поставлено під промислове навантаження її перший агрегат потужністю 300 тисяч кіловат. Якого Нурекська ГЕС матиме дев'ять таких машин.

Відбувся урочистий мітинг гідробудівників. З величезним піднесенням було зустрінуто повідомлення про те, що будівель-

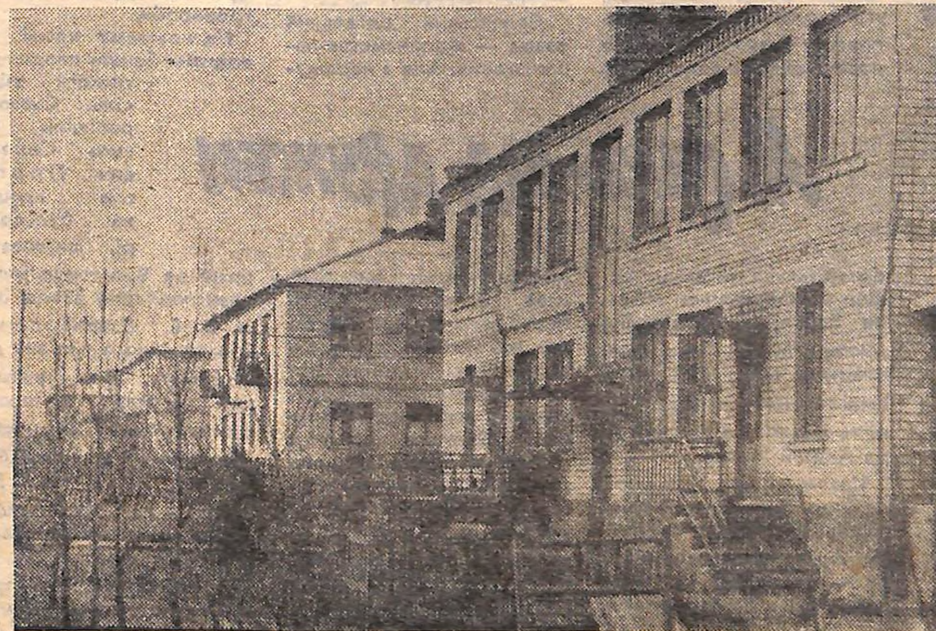
ників, монтажників, експлуатаційників, всіх учасників спорудження Нурекської гідроелектростанції сердечно поздоровив з видатною трудовою перемогою Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв.

У всесоюзній ударній комсомольській будові бере участь вся країна.

Станцію будують представники 44 національностей нашої Батьківщини. Вони споруджують не тільки ГЕС. У горах їх працює споруджене місто Нурек — одне з наймолодших міст країни, яке виросло на місці пильного стародавнього кншлака Норах.

Нурекська ГЕС — енергетична основа створюваного в республіці Південно-Таджицького територіально-виробничого комплексу. До нього увійдуть споруджувані Яванський електромеханічний комбінат, Регарський алюмінієвий завод, залізнична Термез — Яван та інші об'єкти. Нурек дасть струм найбільшій в Середній Азії Явано — Обі — Кітський іригаційній системі та суцільній республіканській Середній Азії. Енергія Нурекської електростанції буде найдешевшою в країні.

Водоймище ГЕС вмістить 10,5 мільярди кубометрів води. Воно дасть можливість зрошити близько мільйона гектарів у Таджикистані і Узбекистані.

Щороку молодше садить радгосп «Маріампольський», що в Петрівському районі.

На фото: центр садиби.

ФОРУМ ЕНТУЗІАСТІВ ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

На Україні діє понад 13 тисяч первинних організацій Всесоюзного товариства винахідників і раціоналізаторів, що об'єднують 1 мільйон 240 тисяч членів, серед яких є чимало молодих виробничників. Новатори вносять гідний вклад у подальше прискорення технічного прогресу в усіх галузях народного господарства, змагаються за створення в дев'яній п'ятирічці тримільярдного фонду економічної за рахунок впровадження у виробництво технічних новинок. До цього фонду вже внесено більш як мільярд карбованців.

Ці факти наводилися на третьому українському республіканському з'їзді ВТВР, який 15 листопада закінчив свою роботу в Києві. Його делегати обговорили підсумки творчого пошуку ентузіастів технічного прогресу, намітили шляхи поліпшення діяльності організацій товариства.

З великою увагою присутні заслухали привітання Центрального Комітету КП України третьому Українському республіканському з'їздові Всесоюзного товариства винахідників і раціоналізаторів, яке оголосив член Політбюро, секретар ЦК КП України О. А. Титаренко.

Обрано новий склад Української республіканської ради і ревізійної комісії товариства.

У роботі з'їзду взяли участь кандидат у члени Політбюро ЦК КП України, голова Української республіканської ради професійних спілок В. О. Сологуб, перший заступник Голови Президії Верховної Ради УРСР С. О. Стеценко, заступник Голови Ради Міністрів УРСР О. О. Бурмистров, перший секретар ЦК ЛКСМУ А. М. Грэнко, керівники ряду республіканських міністерств, відомств і організацій.

(РАТАУ).

I.—

ОТО, як закінчив Микола восьмирічку, вже було твердо вирішено: піти в тракторну. Мати, та перечекала, мовляв, малий ти, Миколо. Закінчиш десять класів, тоді воно видніш буде.

Один він у матері. Виростав без батька, ну й, звісно, мати є мати... Дуже хотілося, щоб її дитина в інституті навчалася. Студенти, коли приїжджають з міста, завжди при краватках. А тракторист, що? Знай — від солярки одж прати. Та й в школі, кажуть, до науки смак має Микола неабиякий. Так думала мати.

А він, Микола, вирішив: будь-що правуватиме трактором і ще доведе своє. Нічого, що будуть невдачі.

Отож десь на третій день після випускного вечора пішов до секретаря партійної організації Віктора Федоровича. Не скажеш, щоб Микола за словом в кишеню лазив, або був з лякливого десятка, але в ту мить, усе заздалегідь зачене якось вилятіло. Секретар побачив, що хлопець розгубився, і, приховавши смішинку в очах, запросив сісти. Розпитував про намір хлопця і в кінці розмови:

— Хороше маєш бажання, хлопе. Тільки пошлемо ми спочатку тебе на навчання в училище механізації...

II.—

У КИМНАТІ туманіло од цигаркового диму. Хвилини кільканадцять — нервоване мовчання. І тих, що більше, як чверть віку на тракторній, і що тільки-но зі шкільної партії. Як збирати без втраті...

Що не кажіть, а такі складним видався на погоду цей рік. Було оце прояснилося, то хлопці враз покляли у валки усе сто двадцятигектарне поле, а тут тобі, як назло, задощило. Скільки разів комбайна виганяли на поле, шнек забивався, і хоч ти що роби, а не змолотиш.

— То що ж будемо робити, — порушив тишу бригадир тракторної Г. І. Коломієць. — Миколо, що ти скажеш?

— Рятувати будемо хліб, а що ж.

— Рятувати, то рятувати, але як! — загомоніли.

— Що тут думати, — схвильовано, почав Микола. — Піднімемо все село від малого й до старого, організуємо чергувальні бригади, і, як проясниться, — перевертати покоси. А інакше — хліб пропаде.

Другого дня Микола сам бігав у кожну хату загалу до людей, роз'яснював, в чім справа. До колосівки перевернули валки. Як зимно було перед тим на душі: боялись, що пропаде хліб, — а воно, дивись, ще й врожай на славу. По 40 центнерів на круг взяли з цього поля.

III.—

ДОПІРУ Микола прийшов з роботи. Осадився холодною водою прямо з криниці, і всією сім'єю — мати,

НАРИС

дружина Валя та трирічний син Віталій — сіли вечеряти. Коли це в двір прибігла Ганна Ляховицька. Сльози горлом котяться і слова не може вимовити. Чує Микола, живе Ганні не з медом. Чоловік полюбував чарку, майже щодня сварки.

Запросили гостю до столу. Чимось близьким, давно знайомим і довірливим повів від оцієї злагодженої сім'ї Сологубів. І Ганні стало навіть соромно чомусь, як подумала, що вона лише перед цим хотіла сказати. Мозля, не буду я з ним жити і край, і сама з двома дітьми проживу. Про все, що давно накопало, розповіла Миколі і просила поговорити з чоловіком.

Невідомо, що то була за розмова, мабуть, справді чоловіка, бо Кирила,

чоловіка Ганни, мовби хтось «пошептав»: київ випивати, зовсім по-іншому зажилося. І сваритись більше не сварились, і про дітей турбота більша. А Микола опісля став бажаним гостем у Ляховицьких.

І не в одній сім'ї завдяки йому, як депутату районної та сільської Рад, злагода. Є в Миколі Сологуба отой особливий «ключик» до сердець людських, і чи то з природи даний, а, скоріше, від уваги до людей, до життя.

Або таке. Задумали в селі будувати громадську криницю. А матеріалу будівельного не стачає. То Микола у район поїхав, аж до голови райради В. В. Чучка, розповів про задум односельців. І невдовзі завезли цемент, ліс.

Такий він у усьому: як надумав, що зробити — недоспить, а доб'ється свого.

Знають Миколу Сологуба ще, як і прекрасного спеціаліста. Він, наче душу людини, техніку розуміє. Минулого року одержав був новенького «Т-74» Володимир Однорал. Невдовзі він на тракторі, досвіду бракувало. В агрегаті раз по раз шланги гідросистем рвалися. Микола допоміг — відрегулював перепускні клапани, і тепер все до ладу.

Миколін комбайн завжди «на мазі» і працює, що годинниковий механізм, справно. Тож одразу видно, де його робота. Якщо пройтися вслід за комбайном, бодай однієї зернинки не знайдеш. І від інших цього вимагає.

Розповідають, побачив якось Микола, що стерня висока, в коліна, і зерно слідом в колосках лишається. Нездогнав він комбайна і до недбайливого:

— В тебе совість є? Хоч би ж встав та подивився на свою роботу.

Вилаяв добренько, що той довго ще раки пік, і дав зрозуміти: з ним цяцкуватися довго не будуть. Він тримає першість у соціалістичному змаганні. За працю сумлінну неодноразово грамотами обкому та райкому комсомолу, правлінням колгоспу нагороджувався. Одержав медаль «За доблесний труд».

КАЖУТЬ, у селі кожен у всіх на виду. І якщо хочеш знати про людину, спитай корінного жителя — про все, все буде розказано. Той буває на

роботі людина, як людина, а вдома — не питає. Інший — навпаки.

Коли поспитав у райкомі комсомолу про найкращого виробничника, то відповідь була про нього, Миколу Сологуба: «От, де хлопець. Він, як і комсомольський секретар завзятий, він і по справах депутатських астигає. Рекомендуємо його секретарем на новий строк».

Технікум недавно закінчив. (Мамина мрія). Грамоти обкому і райкому комсомолу. Медаль «За трудову доблесть».

Секретар парторганізації про Миколу — коротко і на рідкість влучно: «Микола в усьому твердий». Такої ж думки комбайнер Василь Сабашков, шофер Іван Коваль: настирливий, справедливий. Твердий.

IV.—

КОЛИ вперше зустрівся з Миколою Сологубом (він саме фарбував окремі деталі комбайна), то вловив таке, про що не говорили його товариші. Лагідна усмішка. Приємне обличчя. Якась доброзичливість, коли з перших двох-трьох фраз одразу впізнаєш «свого».

Говорили про справи комсомольські, роботу, плани на майбутнє. Про себе розповідав мало, а здебільшого про комсомольців, яких в організації, очолюваній ним, двадцять шість. Про передових механізаторів Андрія Конова та Віктора Рудя, шофера Володимира Дудника, тваринників Валю Савицьку та Милу Хашевську...

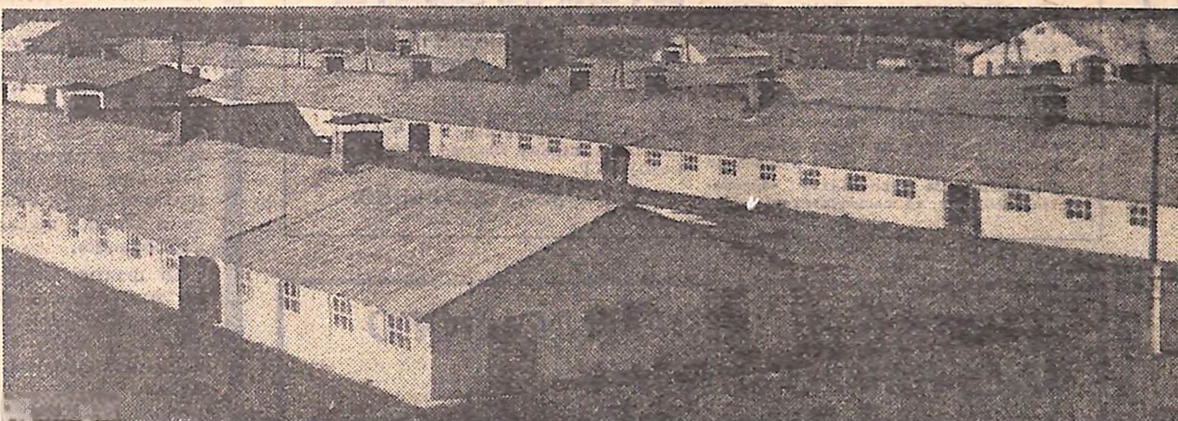
...У дипломній владдинці лише дві оцінки «добре». Останні — «відмінно».

— Отже, колгосп має дипломованого спеціаліста, — кажу.

— Двічі дипломованого, — пожартував Микола. — В інституті думаю навчатися. Як мама хотіла...

О. МІЩЕНКО.

Колгосп «Дружба». Новоархангельський район.

На фото: приміщення сап-пофабрики колгоспу ім. Леніна Долинського району.

Фото В. КОВПАКА.

Нові надходження

Домашні бібліотеки міцно увійшли в наш побут. Власники їх мають змогу знову поповнити свої зібрання. Кіровоградський магазин передплатних видань, магазини Олександрії, Зіньківки, Світловодська, робітничий селище Пантаївки і Дніпрі рового приймають передплату та вручають передплатникам такі видання:

«СЛОВНИК УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ» в 10 томах (вийшли 1-3 томи); «ХУДОЖНИКИ НАРОДОВ СРСР» — бібліографічний словник в 6 томах (1-2 томи); Л. СИМИРЕНКО, «ПОМОЛОГІЯ» (перший том тритомного видання); «ДРЕВНЕКИТАЙСЬКА ФИЛОСОФИЯ» у 2-х томах; «ЭКОНОМИКА И ПОЛИТИКА СТРАН СОВРЕМЕННОГО КАПИТАЛИЗМА» в семи книгах та ін.

Р. КОЖУХАР, завідувача магазином передплатних видань.

говорить головний інженер заводу С. Т. Чернага. — Часто одержуємо замовлення з Грузії, Прибалтики, Молдавії, Білорусії. Наші робітники їздили на навчання в РРФСР. Цього року, наприклад, успішно закінчили Свердловську технічну школу, з посвідченнями спеціалістів

ки, про яку гозорилося на XXIV з'їзді КПРС, відправлено 4 мільйони 870 тисяч штук високоякісної цегли.

Тісні зв'язки підтримують виробничники і з ордену Леніна будівельно-монтажним трестом «Черноморгідробуд».

Долинський цегельний завод — підприємство-постачальник. Але з нарощу-

«Спецелектромонтаж». Електромотори і двигуни для пресів і глиномішалок надіслали цегельникам робітники Московського заводу електроприладів З столиці Вірменської РСР Єревана надходять електровироби.

На кожному кроці заводи бачать плоди допомоги заїду-сіль. Сьогодні росіянин Василь Семенович Протасов працює на бульдозері, виготовля-

ницю цегли В. Г. Коваленко, кошегара О. М. Макачова, вантажника А. П. Мотасова, білорусок виставницю випаленої цегли М. Ф. Геріну, садника цегли-сирцю З. М. Логіну, транспортувальника - відкатчика Є. С. Пастухову.

Вони своєю багаторічною ударною працею примножують здобутки колективу, з них беруть хороший приклад молоді виробничники.

Партійну організацію підприємства очолює також росіянин син орєнбурзьких степовиків В. А. Задорожнев. Передовою зміною формувальників керує росіянин, заступник секретаря комсомольської організації Микола Суровикін.

Якби сьогодні складали анкету колективу заводу, в графі національності стояло б — інтернаціональний.

С. МАТУСЯК, позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

м. Долинська.

А сила-віа друзи

повернулися на завод шофер-екскаваторник Микола Бойко, екскаваторник Микола Мигач, черговий електрик Іван Санжаров. Нині там набуває спеціальність машиніста екскаватора Андрій Жакун.

Цегельники гордяться тим, що стіни ударної комсомольської будови — Побузького нікелевого заводу — зводяться з їхньої продукції. Тільки протягом 1970—1972 років на пускову будову п'ятиріч-

ванням темпів виробництва, з впровадженням нової техніки він часом дає замовлення іншим заводам. Тоді завдання колективу цегельників допомагають виконувати трудящі багатьох союзних республік. Наприклад, минулого року бригада сн-техніків з братньої Молдавії спорудила у форму-вальному цеху притоковитяжну вентиляційну систему. А регулятор електроенергії для неї виготовив Краснодарський завод

НАВРЯД чи знайдеться в нашому районі таке підприємство, на якому б поруч з українцями не працювали росіяни, білоруси, молдаван, литовці, башкири, люди інших національностей.

ЩОДЕННО прохідну Долинського цегельного заводу проходять понад 250 робітників. З них 200 українців, 34 росіянина, 6 білорусів. Є латиші, осетини. Інакше кажучи, заводський колектив — це справжня інтернаціональна сім'я. І, як у дружній сім'ї, інтереси тут загальні. Сьогодні — це успішно втілювати в життя плани держави п'ятиріччя.

Нашу цеглу можна побачити на багатьох будовах як України, так і інших союзних республік, —

«КОРОЛЕВА» В ЖУРАВЛИНЦІ

Постановку комедії Юрія Мокрієва «Королева тюльпанів» здійснив Журавлинський сільський будинок культури. П'єсу поставив художній керівник Леонід Янчук.

Гра самодіяльних акторів сподобалася глядачам. В залі чуся веселий сміх, оплески. Це аплодували Ларисі Мосіленцеві, яка зіграла роль Ліни, шоферу Олександрі Шкурівському, Анатолію Русановському та Івану Швецю, молодій доярці Надії Каміньській.

Головну роль «королеви тюльпанів» Варвари Гирки виконала літня колгоспниця Поліна Загородня.

Л. ПОЛІЩУК, Головацький район.

Цикл днів довго чекали самодільні артисти, і ось — третій тур фестивалю.

На фото: вгорі — жіночий вокальний ансамбль «Пріяті» Мартопанівського сільського будинку культури Олександрівського району, внизу — хор Паладу культури «Ювілейний» м. Новоукраїнки.

Фото В. КОВПАКА.

ФАРБИ НАШІ— СЕЛА НАШОГО

КОЛИ відкрилась завіса, мов вишиваний рушник простелився. То вишивався хор колгоспу «Маяк» Знам'янського району. Ще диригент тільки вклонявся глядачам, а в повітрі вже чулось, як народжується пісня. І раптом виплеснула в зал:

«Світлі, «Маяк» наш, величаво —
Колгосп здобувків трудових.
Хай промінь твій горить яскраво
В серцях трудівників твоїх!

Лунала пісня, створена в колективі. Якось В. Г. Черкас, приїждючи на запиття, прочитав свого вірша.

— От би музику написати! — загомонили учасники хору.

І за словом — діло. Через кілька днів хористи розучували нову пісню, яка у програмі обласного фестивалю-конкурсу самодільного мистецтва на честь 50-річчя утворення СРСР так і увійшла під назвою «Світлі, «Маяк» наш, величаво».

Але це було потім. Спочатку ж... Секретар парткому колгоспу П. М. Кондратенко представив хористам нового керівника: — Григорій Андрійович Палій. Закінчив Кіровоградське музичне училище. Має досвід роботи. — Цей оперний арій вичитав, — це одні, подумки.

І ніби у відповідь: — Будемо співати. Тільки ось що. Не так, як у хорі імені Верьовки. А так, як співали у вас, у Трєпівці. Хіба, тільки децю краще і, звичайно, грамотніше.

А потім: — Хотілось би послухати вас. Можливо виконаєте? Те, що найбільш до вподоби.

Вмовляти не довелося — відразу соковитий алтєр повів:

Ой, чий то кінь стоїть...

Григорію Андрійовичу подобалась ця невимушеність виконавців, їх закоханість у пісню. Відчув він: і тут співають по-своєму. То було підтвердження його ж спостереження, що у різних колективах пісня набуває свого забарвлення.

Щозаявлять число учасників збільшувалося. Постійними відвідувачами їх стали молоді доярки Галина Консак і Людмила Сіроклі, телятниці Марія Лужанська, медпрацівник Олександра Кривенко, слюсар Леонід Ямковий, літні працівники А. А. Машковський, В. Г. Дружніна, пенсіонер Олександр Маркіянович Кравченко. Влялись у хор і група вчителів місцевої школи на чолі з директором.

— Сором признатися, — пригадує Анастасія Миколайовна Кошовець, староста хору, — але на першому турі фестивалю виступали в позичених. (Це він про костюми). А тепер — погляньте. Три з лишнім тисяч карбованців видалило правління, щоб одягти для сцени наших хористів.

Минали дні. В репертуар хору увійшла «Пісня про Леніна» М. Філаровського, білоруська «Рушніки», пісні, які були записані тут, у Трєпівці, і оброблені для хору Григорієм Андрійовичем — «Вітер, вітер буйний», «Стоїть гора, гора»...

...Виступ закінчено. Поки що рано говорити, яке місце посядуть співаки із колгоспу «Маяк», чи посміхнуться їм призове місце. Во на конкурс з'їхалось крашій хорова колективна області. Але обличчя учасників світілись радістю. Вони відчували, що виступили успішно.

— Хор наш — народжений фестивалем, — ніби підсумовує секретар парткому. — Але, не тільки для того, щоб виступити на фестивальному концерті. Нас вже чули односельчани, глядачі у Дмитровському будинку культури, у Знам'янському клубі залізничників. То було його народженням. А попереду — зрілість...

Б. КУМАНСЬКА.

Колгосп «Маяк»,
Знам'янського району.

Конкурс «Моя Батьківщина»

Георгій ПОЗНЯК

ОТЧИЙ КРАЙ

Берізка і клен біля хати,
А ген через степ — лісосмуга,
Ще далі — шумлять
різновіттям
Веселі гаї і ліси...

Он хутір маленький в долині,
Я в ньому на світ народився.
А он за горсю квітує
Велике і гарне село...

Мій батьківський краю
шасливий,
Мене ти гоїдав у колісці,
Навчав мене грамоти в школі,
Учив Батьківщину любити...

До тебе я пісню лину,
Повітря твоє в дихаю,
До тебе грудьми припадаю,
О, земле моя дорога!

Долинський район.

Юрій ФРЕНКЕЛЬ

Слово про Світловодськ

Ти даруєш трудовому люду
Щирості і сонця світлий
сплав —
В кожній твоїй вулиці

й споруді
Жевріють краплиночки тепла.
Тут розквітла сила парубочка
ГЕСу й моря, радості й добра.
Не любить не можна
Світловодська,
Як не можна не любити
Дніпра.

Його пісня в трудовому леті
Навкруги вітання шле палкі,
І джерельні роздуми поетів
Неспокійно дивляться з рядків.
Світловодськ не може

постаріти —
Він в будовах, вічно молодий.
Дума Леніна у кожному серці
світліть

І єднає трударів ряди.
Ранок міста — в спілі
солов'їнім.

Ген курличуть країни-журавлі.
Під зорею рідної країни
Ти квітуєш шасно на землі.
м. Світловодськ.

Євген ЖЕЛЕЗНЯКОВ

БАТЬКІВЩИНІ

I.

Чи бувають квіти, чи морози,
Знаю я: з дороги не зіб'юся.
Всі путі до тебе, в сніг

і в грози —
Всеодно до тебе повернуся.
...Я такий, нітрохи не змінився,
Де б не жив і що б я не робив,
Б'ю чолом землі, де народився
І де перший крок на ній зробив.

II.

Розквітлі яблуні рожево,
Немов коханої слова,
Й здається: сну чарівне мово
Над нашим садом повіва.
Щасливий сад! Він тягне

вгору —
До сонця квітчали гілки,
Щоб в осін, теплу і прозору,
Віддати нам яблучка дзвініки.

Так я тягнуся до Батьківщини,
Йй всі чуття віддам сповна.
А треба буде — я загину,
Щоб не загинула вона.
м. Кіровоград.

ШАНОВНІ читачі! Письменник Олександр Моторний запропонував редакції нашої газети початок нової повісті про молодих сучасників, їх життя і працю, думи і прагнення, навчання та вибір доріг у житті. Герої цієї повісті — ваші ровесники, сільські і міські хлопці та дівчата, вони кохають одне одного і буває сваряться, переживають радість перемог і сумують від невдач, вершать щоденні непомітні трудові подвиги, в їх серцях киплять пристрасті, їх життя сповнене творчого буння. Але повість ще не написана. В першому розділі ми знайомимось тільки з двома основними героями. Ми ще не знаємо навіть, як їх зовуть, звідкіль вони і що роблять, а відчували: щось сталося в їхньому житті, якісь пристрасті киплять у їхніх серцях. В наших героїв, безперечно, є батьки, рідні, друзі і товариші, ідейні наставники, ветерани праці і війни, з яких можна брати приклад. Життя наших героїв кипуче, нахвилене, зразки його щоденно бачите в себе в селі, в бригаді, ланці на заводі, в установі, в школі, інституті.

Давайте спільно, дорогі читачі, продовжимо цю повість про ровесників. Кожен з вас може стати спів-автором повісті. Як, на вашу думку, будуть розгортатися події далі? Чим були стурбовані герої? Коли і де вони зустрінуться знову? Що їм доведеться пережити? Які імена в героїв? На багато питань треба відповісти нам спільно, долю кожної дійової особи продумати і уявити. А головне — описати все так, як є воно в житті.

Отже, чекаємо від вас продовження, листів і пропозицій. Крашій продовження будемо друкувати в газеті, зазначимо імена авторів. Згадаємо і тих, хто дасть цікаві пропозиції щодо розгортання сюжету, змалювання героїв.

РОВЕСНИКИ

ПОВІСТЬ

Погожого осіннього дня рівною степовою дорогою понад кленовими лісосмугами мчала вантажна автомашинна. В повному кузові пломентами ангаром качали кукурудзи. Обабіч стелилася густа зелена озимина, вкочена дорога аж дзвеніла під колесами, і машинна, то спускаючись у вибалки, то підіймаючись на узвишшя, мов би плыла по хвилях.

Літній шофер, похитуючи цигаркою у відкриті вікноце кабіни, біл машинну рівно, спокійно поглядав уперед. Відкрита траса пустувала, і він все надавав і падавав газу.

Раптом на злеті в лощинку, де край дороги стояла кам'яна криниця з дубовими цямринами, прямо із-за дерев на засипане листям об'їзді викопилась дівчина з чеподаном і вузлом. Вона плетіною «заголосувала» рукою:

— Ей, візьміть!

Шофер не встиг відразу загальмувати, машина за-скрипіла, ще пробігла кілька метрів і зупинилась трохи подалі від просілки з вказівним знаком: «Яблуневе, 2 км». Дівчина підхопила важку свою ношу, заглянула до кабіни.

— Дякую, візьміть!

Була вона плато розтаніла від швидкої ходи. З-під бавовняної хустини вибилося біляве шолкоєсте волосся, поти світлого плаща розпахнені, рукава заковчені, за кожним рухом плонку зліп-малась поти сруді.

— Чи тобі автобуса нема, що поїхати прямо під колесо? — суворо запитав шофер.

— Автобус тільки вчорай прийняв, а я поспішала, — поспішала дівчина, трохи перелізши, — Візьміть.

— Всі тепер спішать, — знову обізвався шофер.

Спішать на роботу і з роботи, спішать в гості і з гостей...

Він вийшов з кабіни, обійшов машину, заглянув до мотора, а тоді висадив пасажирини ношу на кузов, вивісив усе міцно під бортом і сказав:

— Ну, славі, де ж тебе політи.

Машинна знову рушила. Від утоми плонина відкинула голову на спинку сидіння. Вона відповіла шоферові на кілька запитань, сказала, хто вона і звідкіль, а потім, заколихана швидкою їздом, тихо задрімала. «Мабуть, в далеку дорогу зібралась», — подумав шофер, притримуючи машини на вибоїнах.

Незабаром показався райцентр. Не селіне розкинулося по обидва боки невеликої степової річки. Зараз, після кількох ряєних дощів, береги її наповнилися, річка розлилася плесами, заповила трав'яністі луки. За річкою, на горі — великий цукрозавод, ближче, біля залізничної станції, височіла чотирьокутна режа елеватора.

Коли машинна, спустившись згорі, загукотіла по широкішому мосту, дівчина враз стрепенулась, зніяковіло усміхнувшись, мов би вибачаючись за свій настирний сон. І попрохала:

— Станете, будь ласка, біля автобусної. — Вона дала за гаманця гроші, але шофер попередив жестом, щоб заховала.

— Що чого не було, — буркнув він.

Поміг зняти попу, відніс на тротуар.

— Щасливо!

— Спасибі.

Незабаром дівчина в пасирки біля вікноца брала квиток на рейсовий до обласного центру. До відкочу залишалося ще з чверть години, і пасажирка підійшла до газетного кіоска, попрохала конверт, а потім тут же, діставши з сумочки ручку і вивіривши листочки з блокнота, стала писати. Щось закреслювала, задумувалась, пошоложувала знов. Нарешті, все заснула в конверт, закліла і опустила в поштову скриньку, яка плыла біля входу.

І наче зітхнула.

Тут обізвався гучномовень:

— Прощаються пасажирки... Дівчина потягла свою ношу до великого блискучого автобуса, ролі якого уже не терпляче сигналізувала.

За кілька хвилин після того, як автобус відвалив від опустілого перону, до авто-станції підкотили на записеліному мотоциклі молодий чоловік. По замаскованому олігу можна було знати в цьому механізатора, можливо, механіка чи бригадира. Такий чоловік поводитись чинило їздити по степу, і тому він зорявничий саме для цього — в голій куртці з пухлястими коміром, в залізній шпалі-шпалі, повесок якої плонком не задрімлюючи мотоцикла, поїхавши побіг до дирекції.

— Рівесний пішов?

— Пішов.

— Давно?

Хтось із присутніх показав рукою за річку, що заповнена розливом річки. Там, на лівому бері, що маячилось блискучим димом, позачили плонком.

— Ой!

Чоловік, як зазвичай першник, відразу стрибнув на свого позачичного коня і дав газу. На ближньому до-ві він зловив сизий пилком, і мотоцикл помчався авантами селіна в потиї машини, що йшов по залову й елеватора. Обминаючи її, він викопився на об'їздову тропинку до елеватора. Мотор гук як оса, і мотоцикл миттєво між дерев, наче блискавка. Та за горсю асфальтову дорогу передікала залізничка, і раптом за сотню метрів перед мотоциклістом на перелізі спайнувся червоний вагончик і опустився похвильний шалбаум.

Довго тягнувся хвилява за хвилявою, а потім все не йшов. Нарешті, з-за попероту зникнув важкий состав. І безкінечною стійкою потяглися вагони випереміжув з цистернами та платформами. Тільки колеса все покотили і покотили.

Але ось пікіт затих, і чоловік готовий був рванути вперед, проте мигик не гас, шлагбаум не піднімався. Ще минуло кілька хвилин, і колеса зникотили в зворотному чарамку — пішов зустрічний, теж довгий важкий.

Коли нарешті, перелаз злізавшись, наздоганити автобуса було вже пізно. Мотоцикліст круто розвернувся і помахав назад. В центрі зупинився. Зайшовши до кафе, важко сіл у бутку до столика.

(Продовження напущіть)

У СІЧНІ 1972 року в газеті „Молодий комунар“ було надруковано замітку Л. Кучмаги „Марія співала „Землянку“. В той час „червоним слідопитом“ Лісненської восьмипішої школи не було відомо, де похований майор Козубський, не знали навіть його імені, не знали точно імені його подруги. Течер „слідопитам“ стало відомо, що майор Василь Варфоломійович Козубський похований в братській могилі м. Кіровоград. Його подруга Антоніна Василівна Корягіна зараз живе в м. Нижньому Ломові Пензенської області. Пітиш „слідопитам“. В пошуках нам допомогли читачі газети „Молодий комунар“, колишні воїни 95-ї гвардійської стрілецької дивізії. Розшукали також рідних В. В. Козубського. Вони живуть у Вінницькій області. Надіслали фотографію майора.

Одночасно їм стало відомо про подвиги колишніх воїнів 95-ї гвардійської стрілецької дивізії — дітчат-комсомолок. Про них і розповідає керівник загону Л. Кучмага.

кочасний відпочинок. В центрі була величезна красуня-ялинка, притрушена снігом.

— 3 Новим, 1944 роком, товариші! — почувся голос командира дивізії А. І. Алейнікова. — Попереду нас чекають важкі бої. До Кіровограда ворог підтягує все нові і нові сили.

І ось — Кіровоград. Воїни-гвардійці кинулися в бій. Поряд з нами були дітчат-медсестри. Посуворішало обличчя в завжди веселій Марусі. Вона готова прийти на допомогу пораненому і, коли потрібно, самій вступити в бій. Тут же була й Антоніна Корягіна.

Она поповзла в саме пекло Дуся Мешкова. Внесла пораненого, і знову вперед. Ця російська дівчина з Саратову, вносячи з-під вогню поранених, проповзла по землі не один кілометр. Внесла поранених під Сталіноград і на Курський Дугу, під Харковом і Полтавою. Дуся була поранена, лікувалась у госпіталі. І хоч їй не дозволяли повернутися в дивізію (за станом здоров'я), вона втекла з госпіталю і знову була поряд з однополчанами.

ПЕРЕД медпрацівниками стояло завдання не тільки вивести з поля бою солдата, але зробити все можливе і неможливе, щоб повернути його в стрій. І вони виконували свій священний обов'язок.

...З тилу посипали на фронт кров. На ампулах було написано: „Живи, солдат, і перемажай фашистів“.

— Я пам'ятаю ці дорогі ампулки, — пригадувала лейтенант медслужби, старша операційна сестра Галина Андріївна Коберник під час зустрічі з люшневатцями. А далі згадувала ті далекі роки...

...Це сталося на Кіровоградщині. „Летучка“ зупинилася в селі Іванівці. Операції робили одразу на двох столах, а поранених все підвозили і відвозили...

Нарешті останнього пораненого перенесли в госпітальне відділення. Смеркало. Зовсім близько було чути вибухи снарядів, виділилися спалахи ракет. Та цього не бачили і не чули медпрацівники. Стомлені, вони заснули. Хто сидів на стільцях, хто примостився на мішках з бінтами.

Раптом заходить майор медслужби хірург Поплавський і санітар Рой.

— негайно готуватися до операції живота, — почувся владний голос хірурга.

Йому негайно зробили операцію, та становище залишалося загрозливим. Потрібна кров. Така група крові була тільки в одній сестри, але брати в неї неможливо тому, що недавно вона перенесла запалення легенів і недобре трималася на ногах.

Хірурги зробили все, що можливо. На другий операційний стіл лягла дівчина. Вона простягнула руку і твердо сказала: „Беріть!“.

— Тобі самій потрібно було б влити кров. Зрозуміло?

Вона навіть не повернула голову.

— Ну, беріть же! Я витримую.

Лікарі дивляться на пораненого. Він лежить тихо, витягнувши бліді руки. Його обличчя покрили дрібні росинки поту. Очі закриті. Губи міцно стиснуті... Він покрито чекав.

Деякі з швидких звичних рухів медсестер і лікарів Тамари Доценко, гумовою трубочкою побігла гаряча кров.

Пройшла хвилинка... За нею друга... третя. Обличчя солдата поступово починало рожевіти. Ось він відкрив очі!

— Стій! 500 кубиків! Досить!

Він зрозумів усе, і по його обличчю покотилася скупка чоловіча сльоза.

Потім побачив, як піднялася з столу медсестра і як в її тремтінні руки поклали солдатську залізну кружку чаю, а хтось турботливо почав стелити їй на мішках з бінтами, щоб вона посиділа декілька годин. Це поки все, що могли запропонувати допору.

А на другий день „ця сестра“ разом з своїми товаришами знову пішла туди, де чекали допомоги поранені воїни. Вона так і не побачила того, кого врятувала. Бо відала...

Ніхто з однополчан не пам'ятає прізвища сестри і пораненого солдата. Всім запам'яталося тільки те, що медсестра розмовляла чистою українською мовою, а божевільні — російською...

— Москвич я, — часто повторював він...

Л. КУЧМАГА, учителька, керівник загону „червоних слідопитів“.

с. Люшневата Голованівського району. НА ЗНИМКАХ: ЄВДОКІЯ МЕШКОВА І МАРІЯ РОХЛІНА.

Фото 1945 року.

СЕСТРИ

В ОНИ прийшли на фронт з відпустки. В 95-й гвардійській поштовій українська Галина Коберник з Києва, російка Дуся Мешкова — з Саратову, російка Антоніна Корягіна, українка Дуся Дубіна, завжди весела, співачка Марія Рохліна — „Червона шапочка“, як називав її командир дивізії А. І. Алейніков. 19-річна комсомолка, сільська учителька Дуся Дубіна під Полтавою була контужена. Коли в 1941 році відступали з цього району наші частини, її в степу знайшли колегосипини і тасомно принесли додому. Зияла з неї військовий одяг і почала лікувати. Сусідка сказала, що до неї прийшла хвора племінниця.

Дуся виликувалась. Додому було рукою подати, але комсомолка вибрала інший шлях. Вона почала боротися з фашистами в підпіллі. А коли дивізія звільнила Полтаву, вона прийшла в свій рідний 284-й гвардійський стрілецький полк і знову стала медсестрою, переняла гарячі солдатські рани.

Тоді дивізія розташувалася в ділі на корот-

ХІД ПЕРЕДПЛАТИ

Райони	Передплачено на 100 комсомольців	До рівня минулого року
Новомиргородський	69	—106
Олександрійський	64	—
Компаніївський	60	— 98
Добровеличківський	60	—105
Кіровоградський	58	— 99
Вільшанський	58	—193
Маловишківський	56	—457
Онуфріївський	55	—137
Бобринський	55	—337
Петрівський	54	—134
Новоархангельський	53	—210
Олександрівський	52	—196
Новоукраїнський	48	—215
Знам'янський	48	—412
Ульянівський	45	— 34
Долінський	42	— 49
Устіївський	41	—191
Голованівський	40	— 93
Новгородківський	40	—121
Гайворонський	30	—269
м. Олександрія	50	—921
м. Кіровоград	29	—4313
Світловодський	28	—343

Останні дні передплати. Окремі комсомольські організації вони радують. Досягнуто значної насиченості обласної газетою. В Новомиргородському, Олександрійському, Компаніївському, Добровеличківському з кожних 100 комсомольців молодіжне видання передплачують 60 і більше членів Спілки.

Прикрі справи у Гайворонській, Устіївській районних, Кіровоградській, Олександрійській та Світловодській міських комсомольських організаціях, де передплатниками стала лише третя частина комсомольців.

ЮНАКИ ТА ДІВЧАТА!

Пам'ятайте, останній строк передплати на 1973 рік минає 25 листопада. Передплатна ціна на рік — 2 крб. 40 коп.

НА ВАШЕ ЗАМОВЛЕННЯ

БУДЕТ ЖИТЬ ЛЮБОВЬ НА СВЯТЕ

Музыка В. Дмитрієва

Слова А. Ольгіна

Посмотри, какое небо за окном — На заре печаль бесследно тает в нем. Оно, как парус, земле досталось, И мы с тобой под ним плывем.

ПРИПЕВ:

Мне не надо судьбы иной, Лишь бы травам шуметь весной, Лишь бы день начинался И кончался тобой. Каждый день бывает разным на земле. А любовь приносит радость на крыле...

Тому, кто верит, любовь, как берег, Она маяк в туманной мгле.

ПРИПЕВ.

А пока нам солнце светит с высоты, Будет жить любовь на свете, будешь ты...

Любовь — как небо, где много света, И нет границ, и нет черты.

ПРИПЕВ:

Мне не надо судьбы иной, Лишь бы травам шуметь весной, Лишь бы день начинался И кончался тобой.

Тетяні Тисевич і Олександрі Сівакову, Тетяні Шленко і Ігорю Фурманову, Галині Сирватко і Василю Жабку, Людмилі Кургузі і Віталію Сергачу, Тетяні Корнієнко і Володимирі Дубодєлову, Тетяні Авраменковій і Геннадію Лаврінову, Любі Ткаченко і Олексію Адамову, Світлані Маржан і Петру Голиченку, Ніні Жупіній і Віталію Яковлеву, Наталії Бородині і Юрію Полтанову, Любі Моторній і Миколі Капишу, Марії Магелю і Володимирі Шляніну, які сьогодні реєструють свій шлюб в Кіровоградському бюро ЗАГС.

З ЕМБЛЕМОЮ «КІРОВОГРАД»

Цю пору року з Західній частині нашої республіки справді називають золотим осінню. І ось вчора в спеціальному туристсько-екскурсійному поїзді з емблемою «Кіровоград» понад 370 представників Кіровоградщини вирушили в мандрівку по містах Закарпаття і Прикарпаття. Серед них — трудівники колгоспних ланів, автомобілісти, машинобудівники, гірники, майбутні спеціалісти сільського господарства, більшість туристів — молоді.

За дев'ять днів наші земляки відвідують Львів. Друга зупинка в Ужгороді. Потім знайомство з Раховим і Яремчею.

Остання зупинка в Чернівцях.

В. ТВЕРДОСТУП.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 19 Листопада. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Програма передач. (М). 9.05 — Ранкова гімнастика для дітей. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30

— Кольорове телебачення. Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — «Сьогодні» — День ракетних військ і артилерії. (М). 10.15 — Кольорове телебачення. «Музичний кіоск». (М). 10.45 — Кольорове телебачення. Програма мультфільмів. (М) 11.15 — «Літературні зустрічі». (М). 12.00 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Батьки і діти». (М). 13.40 — «Людина і закон». (М). 14.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту.

(М). 14.30 — «Пісня крокує з солдатом». Концерт. (М). 15.30 — «Сільська година». (М). 16.30 — Кіножурнал «Північ дня». (М). 16.40 — Кольорове телебачення. Документальний кінонарис «Переможені Сталіноград». (М). 17.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіноподорожей». (М). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Безмовні друзі». (М). 19.30 — VI пленум правління Спілки композиторів СРСР. «Концерт

радянської пісні». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Концерт радянської пісні». Продовження трансляції. (М). По закінченні — новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.55 — Програма передач. (К). 17.00 — «Танцює Юність». Концерт. (Донецьк). 17.30 — «Сьогодні» — День ракетних військ і артилерії. (К). 18.00 — Кольорове телебачення. Для дітей. «Олівес-малюєць». (К). 18.30 — Кольорове телебачення. «Барна пісня». (К). 19.00 — «На

меридіанах України». (К). З включенням Кіровограда. 19.45 — Телефестиваль художньої самодіяльності областей республіки, присвячений 50-річчю утворення СРСР. Зйомки Одеська область. (Одеса). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «В'язні Бомона». 2 серія. (К). 22.35 — Вечірні новини. (К).

ПОНЕДІЛОК, 20 Листопада. ПЕРША ПРОГРАМА. 16.30 — «Наука — сільському господарству». (М). 17.00 — Концерт. (Кіровоград). (К). 17.30 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «Соня нещоручний». Чечено-Ігушська АРСР. (М). 18.40 — «Російські мелодії». (М). 19.40 — Кінофестиваль, присвячений 50-річчю утворення СРСР. Художній фільм «Весна на За-

річній вулиці». (К). 20.35 — «Все про спортлото». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Телевізійна «Фармація». (К). 22.45 — Вечірні новини. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 — «Творчість народів світу». (М). 17.30 — Для юнацтва. Телевізійний клуб «Шукачі». (М). 18.00 — Для дітей. «Білочка-кінгтоном». (Харків). 18.30 — «Від понеділка до понеділка». (К). 18.40 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Міжнародна панорама. (М). 19.25 — Кольорове телебачення. О. Арбузов. «Шестеро коханців». Прем'єра телеспектаклю. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Обличчя друзів». (М). 22.15 — Кольорове телебачення. «Танцювальний зал». (М). 22.45 — Спортивний тиждень. (М). 23.10 — Новини. (М).

Наша адреса і телефони

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.